

for sammes Benyttelse i de nærmeste 6 Aar, hvilke Beskrivelser og Planer derefter paa Stedet ere reviderede af vedkommende Overforster og en Skovrider i Forbindelse med Distriktets Skovrider. Det foreliggende Skovbudget er bygget paa disse Brugsplaner, som Regjeringen foreslaaer at følge, indtil de succesive blive afløste af de tilsligtede nye Planer, dog med udtrykkeligt Forbehold af, at den uagtet den ikke har Grund til at omtvile deres Rigtighed — dog ikke tør paatage sig Ansvar for samme. Da Finansudvalget nu lige saa lidt kan paatage sig et slikt Ansvar og maa ansee det for høist rimeligt, at Thinget heller ikke vil det, har det Spørgsmaal reist sig, hvorledes den lovgivende Magt bedst kan sikke en rigtig Benyttelse af de her omhandlede betydelige Statselendomme. Dette Spørgsmaal maa besvares, fordi Rigsdagen i denne Henseende har et, rigtignok begrundet, men tillige uafviseligt Ansvar, saalænge den ved i Finansloven at bevilge eller nægte Indtægts- og Udgiftssummer, giver eller nægter den foreslaaede Benyttelse sit Samtykke.

Det Giendommelige ved Skovdomainerne er, at Staten ikke, som ved sit Jordegods, kan overlade deres Brug til Andre, imod en vis periodisk Afgift, men selv maa være Brugsherre. Det er naturligt, at den som saadan ikke blot indenfor visse Grænser overdrager bestemte Personer Udøvelsen af den egentlige Brugsdrift, men at den ogsaa lader disse samme Personer gjøre Forslag om Brugsplanen, i Tillid til at de, som nærmest Sagkyndige, bedst ville ramme det Rigtige. Den til Bedømmelsen af disse Forslag nødvendige Sagkundskab, som Privatmanden finder hos sig selv eller søger hos Andre, den maa Staten søge gennem en fuldstændig Offentlighed. Thi denne specielle Sagkundskab kan hverken forudsættes hos Rigsdagen eller hos vedkommende ansvarlige Minister. Begge ere derfor lige interesserede i, at baade Forslagene og deres Udførelse offentliggøres saaledes, at enhver Sagkyndig bliver i Stand til at fælde en motiveret Dom.

En anden Giendommeligbed ved Skovbruget er dets store Stædighed med Hensyn til Arbejdsomfang og Materialudbytte. Thi hver

Indtægtspost — selv den første Mellembenyttelse — er Resultatet af en saa stor Arrække, at de enkelte Aars særegne Indflydelse forsvinder, og Arbejderne komme ligeledes ved velordnede Skovbrug aarlig igjen i et Omfang, hvis Gjennemsnitsstørrelse med Sikkerhed kan angives for temmelig lange Tidsrum.

Af særegen Vigtighed er fremdeles den Giendommeligbed ved Skovbruget, at enhver Hugining (baade Hovedbenyttelse og Mellembenyttelser) og enhver Cultur (baade Fornyelse og nye Anlæg) over en bestemt Indflydelse paa en lang Række efterfølgende Aar, dog saaledes, at et enkelt Misgreb, naar det ikke er usvarlig stort, i nogen Tid lader sig afhjælpe, men at en i længere Tid fortsat Række smaa Misgreb summeres op til en stor Indflydelse.

Endelig maa det ikke oversees, at Skovbrugets Driftscapital staaer i Skoven selv, og at Udbyttet væsentlig maa rette sig efter Størrelsen af denne Capital.

I disse almindelige Forhold begrundes formentlig følgende Hensillinger om den fremtidige Behandling af Skovbudgettet:

a) De endelige Planer for Skovenes Benyttelse fastsættes ved Lov.

b) Skovbudgettet for de enkelte Aar forelægges i Finansloven, men derved bliver, naar Planerne først ere antagne, med Hensyn til det egentlige Skovbrug kun at vedtage Materialets og Arbejdets Pengesættelse og de temporære Afvigelser fra Planens Endeligheder.

c) Der offentliggøres aarlig en Beretning om, hvilke Arbejder i det foregaaende Aar ere udførte, samt paa hvilke Arealer Fornyelser og Culturer maae antages for fuldendte; denne Beretning bør formentlig angive de paagældende Arealer (med Hensivning til Kortene), den huggede Masse (efter Træart og med Afskillelse af Hoved- og Mellembenyttelse) og Culturmaaden samt Omfanget af Efterbedringer.

Paa denne Maade vil kunne opnaaes, at man til enhver Tid har en Oversigt over Skovbrugets Status, saa at Sagkyndige ville være i Stand til med Sikkerhed at afgjøre idetmindste det Spørgsmaal, om Driften er fri for